

Flertallet (betænkningen, side 63–65) finder ikke grundlag for at opretholde særreglen i § 8, stk. 1, i det omfang den giver mulighed for at lade erstatning fra staten nedsætte eller bortfalde i videre omfang end efter de almindelige erstatningsretlige regler om egen skyld og accept af risiko. Derfor foreslår flertallet, at denne særregel ophæves, og at der indsættes en ny bestemmelse i lovens § 6 a, hvorefter dansk rets almindelige regler om skadevolderens erstatningsansvar, herunder om nedsættelse eller bortfald af erstatning på grund af skadelidtes eller afdødes medvirken til skaden eller accept af risikoen for skade, finder tilsvarende anvendelse ved afgørelser om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser.

Flertallet finder i den forbindelse, at rimeligheden af de afgivelser, som den gældende særregel i § 8, stk. 1, fører til i praksis, kan give anledning til tvivl, og at disse afgivelser må være vanskelige at forstå for offeret, der kan blive stillet forskelligt over for skadevolderen og over for staten.

Flertallet begrundet endvidere sit forslag om en ophævelse af § 8, stk. 1, med, at sagerne i nogle tilfælde vil kunne afgøres hurtigere end i dag, og at man ved en ophævelse af særreglen også vil kunne undgå den situation, som navnlig har været kritiseret, at nævnet – som ikke har førstehåndskendskab til sagen – tilkender en lavere erstatning end den, som dommeren efter en egentlig prøvelse af sagen har tilkendt skadelidte hos skadevolderen.

I den forbindelse fremhæver flertallet, at erstatningsnævnet – i de sager, hvor erstatningsspørgsmålet er prøvet til bunds under en forudgående domstolssag – ved en ophævelse af særreglen i § 8, stk. 1, vil slippe for at skulle gå ind i vanskelige bevisspørgsmål og for at skulle anlægge vurderinger, der i hvert fald i nogle tilfælde – f.eks. i voldtægtssager og sager om overfald på berusede ofre – i højere grad end efter den almindelige erstatningsrets regler kan opfattes som en efterfølgende moralsk bedømmelse af offerets almindelige adfærd.

Flertallet udtaler endvidere, at en afskaffelse af særreglen i § 8, stk. 1, vil gøre det muligt at gennemføre en fuldt tilfredsstillende, men samtidig enkel og billig løsning på de processuelle spørgsmål, som en retskravsordning giver anledning til, jfr. nedenfor under pkt. 5. Uanset hvordan man vurderer rimeligheden af de resultater, som man i de konkrete sager må nå til på grundlag af særreglen i lovens § 8, stk. 1, finder flertallet derfor, at fordelene ved en ophævelse af denne særregel vejer tungere end de ulemper, som kan tænkes at være forbundet med, at man i nogle tilfælde vil

skulle udbetale erstatning i videre omfang end i dag.

Et mindretal på ét medlem finder (side 65–66), at særreglen i § 8, stk. 1, bør omformuleres, således at man opretholder og lovfæster erstatningsnævnets hidtidige praksis, som dette medlem i det store og hele finder rimelig.

4.3. Arbejdsgruppen har særligt drøftet, om indførelsen af en retskravsordning vil kunne føre til misbrug eller stødende resultater i visse tilfælde, hvor en skadevolder og en skadelidt har nært økonomisk interessefællesskab. Sådanne tilfælde ville navnlig kunne tænkes i visse situationer med vold i familien.

Der er imidlertid enighed i arbejdsgruppen om at fraråde en regel om nægtelse af erstatning til skadelidte, der har nært økonomisk interessefællesskab med skadevolderen. Der henvises nærmere til arbejdsgruppens overvejelser i betænkning nr. 1019/1984, side 66–67. Arbejdsgruppen fremhæver bl.a., at en regel om nægtelse af erstatning til kvinder, der er flyttet sammen igen med den voldelige ægtefælle, ikke vil kunne løse problemet, idet genoptagelsen af samlivet kan ske ikke blot før, men også efter, at erstatningen fra staten er udbetalt. En sådan nægtelsesregel ville endvidere kunne opleves som meget urimelig af voldsofferet, der i øvrigt efter omstændighederne ved en sådan nægtelse af erstatning ville kunne miste udsigten til at have en økonomisk basis for at bryde op fra et fortsat utilfredsstillende samliv. En regel om nægtelse af erstatning i sådanne tilfælde ville efter gruppens opfattelse også let kunne få karakter af en indblanding i offerets privatliv og kunne i hvert fald i nogle tilfælde opleves som diskriminerende. Derfor er det arbejdsgruppens opfattelse, at man i stedet for en sådan nægtelsesregel bør anvende almindelige erstatningsretlige regler om egen skyld og accept af risiko.

4.4. Justitsministeriet finder, at loven om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser bør ændres, således at der gives offeret et egentligt retskrav på erstatningen fra staten.

I den forbindelse kan justitsministeriet tiltræde arbejdsgruppens synspunkter vedrørende udformningen af skal-regler og kan-regler i offererstatningsloven, jfr. ovenfor under pkt. 4.1.

Som fremhævet i betænkning nr. 1019/1984 rejser spørgsmålet om indførelse af en retskravsordning især problemer vedrørende særreglen i offererstatningslovens § 8, stk. 1, (jfr. pkt. 4.2.). Justitsministeriet er enig med arbejdsgruppens fler-